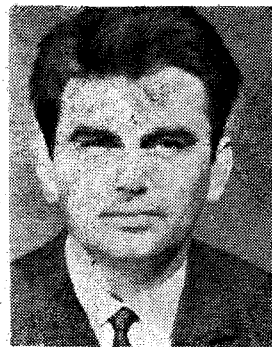

Úgy gondolom...

Úgy gondolom, hogy mindaz, amit 1985 kezdetén Kedves Olvasóinknak mondani szeretnék, legjobban úgy foglalható össze, ha röviden beszámolok szerkesztő bizottságunk 1984. évi utolsó, decemberi ülésén elhangzott elemzésekről, gondolatokról és ehhez hozzáadva saját, főszerkesztői elképzeléseimet is, egy rövid, de átfogó képet tudok adni arról, mi az, amit sikerült megvalósítanunk az elmúlt évben, mi az, amit nem, és milyen irányban kívánjuk folytatni munkánkat, hogy folyóiratunk színvonalának fejlődését töretlenül biztosítani tudjuk a jövőben is.

Szerkesztő bizottságunk legutolsó ülésén két kérdést tettem fel munkatársaimnak:

- Ki hogyan látja az 1984. évben végzett munkát?
- Mit kell tennünk 1985-ben, hogy folyóiratunk színvonalának fejlődése töretlen legyen a következő évben is?

A vita- és javaslatsorozat oly hosszú és széles körű volt, hogy azokról csak tömör összefoglalás formájában tudok számot adni.

Sikerült

- megvalósítani azt a szövetséget, amelyre az újrászervezés során folyóiratunk koncepcióját építettük;
- teljesíteni azokat a vállalásainkat, amelyeket Egyesületünk és rovatgazda vállalatunk felé tettünk;
- az átfogó cikkek és a szűk szakkultúrákba tartozó, specialista, rövid cikkek tartalmi színvonalát a kívánt szintre emelni;
- megoldani, hogy a cikkek vonatkozásában a bőség zavarával küzdünk, mely esetenként olyan méreteket ért el, hogy több szerzőtől türelmet kellett kérnünk, a megjelenés időpontjával kapcsolatosan;
- kialakítani azt a formáját is, amely a tartalmi változást segíteni tudja;
- kialakítani a célszámokkal kapcsolatos követelményrendszert és megtalálni azok helyét folyóiratunk tartalmában;
- a hirdetés munkáját olyan szintre emelni, amely jól illeszkedik folyóiratunk szakkulturális szolgálatába és a rovatgazda vállalatok elsődleges szolgálatán túl, megoldottuk több rovat-társ vállalat szakkultúrájával kapcsolatos hirdetések lehetőségét is stb.

Szándékkal nem soroltam tovább a „*sikerült*”-eket, mert inkább azokkal a kérdésekkel szereték bővebben foglalkozni, amelyek továbbfejlődésünk szempontjából megoldandók az elkövetkező év során.

Nem sikerült

- optimálisan megválasztani az egyes témákhoz tartozó terjedelmet;
- mindig megőrizni a „rövid hírek” frissességét;
- stabilizálni folyóiratunk megjelenési időpontját a megváltozott kiadói feltételek között;
- mindig illeszteni a képek, fényképek, ábrák stb. nyomdai minőségét, a tartalmi és formai fejlődéshez;
- közös színvonalra hozni az egyes rovatszerkesztőségek munkáját. Ez nemcsak a cikkek számában, hanem azok terjedelmében és tartalmában is többször megmutatkozott;
- a tudományos szerkesztők által biztosított nagy lehetőséget mindig optimálisan kihasználni.

A „nem sikerült” nyomán kialakult tennivalóknál is jelentősebbnek ítélem azokat a maguktól programmá formálódó javaslatokat, amelyeket a vita további részében a szerkesztő bizottság tagjai megfogalmaztak. Ezek a javaslatok fejlődésünk további útját jelölik ki, de mindig úgy, hogy az induláskor megfogalmazott vállalásunknak és kötelezettségünknek folyamatosan és maradéktalanul eleget tudjunk tenni.

Néhány a javaslatok közül:

- A vállalt program megvalósítása mellett már van elég erőnk arra is, hogy az egyesületi élet és a rovatgazda vállalatokhoz tartozó szakkultúrák képviselőin túl szélesebb kaput tárjunk a rovatárs vállalatok, az egyes akadémiai kutatóhelyek, a széles elektronikai kultúrába tartozó kutató—fejlesztő—gyártó és alkalmazó helyek munkája nyomán létrejött eredmények bemutatásához;
- Egyre jobban törekednünk kell, hogy folyóiratunk tartalma minél jobban „*elektronikai*” legyen.
- Meg kell kezdeni egész elektronikai iparunkat érintő, sőt, az elektronizációt érintő általános, átfogó kérdések kerekasztal vitájáról szóló ismertetések közlését.
- Fokozatosan ki kellene szélesíteni a főszerkesztő „Úgy gondolom” című írásait olyan irányba, hogy azok egy-egy számban közölt gondolatok átfogó indításai legyenek, különösen vonatkozik ez a célszámokra és az orientált számokra.
- Jobban kell limitálni a szűk szakmai területet átfogó, a folyóirat terjedelméhez képest mégis túl hosszú cikkeket, és törekedni kell több szakmai kultúrával foglalkozó rövidebb írások közlésére.
- Több olyan írásra volna szükség, amely átfogóan foglalkozna egy-egy, a kutatást, fejlesztést, gyártást, értékesítést átfogó probléma elemzésével.
- Jobban kell segíteni a kezdő mérnökök íráskészségének fejlesztését és a díjnyertes diplomapályázatok bemutatását.

Csak röviden, néhány gondolatban tudtam ízelítőt adni a szerkesztő bizottság rendkívül aktív decemberi üléséről, de remélem, hogy ebből is láthatók az eddig végzett munka eredményei és a főbb tennivalók.

Megragadva az alkalmat, szeretnék a szerkesztő bizottság nevében minden kedves olvasónknak és a magyar elektronikai ipar több, mint százezer fős közösségének boldog új évet kívánni, abban a reményben, hogy lesz elég erőnk, egészségünk, lehetőségünk, szándékunk és hitünk ahhoz, hogy az egyre nehezedő feltételek között is megoldjuk azokat a feladatokat, amelyeket az elkövetkezendő évben tőlünk várnak.

Dr. Tófalvi Gyula
főszerkesztő

Megjegyzés:

Lapzártakor egy kedves levelet kaptam dr. Tóth János elvtárstól, a MTESZ főtítkárától, melyben gratulál Egyesületünknek HÍRADÁSTECHNIKA című folyóiratunk alapításának 35. évfordulója alkalmából.

Az elismerő szavak tételes ismertetése helyett most csak annyit szeretnék elmondani, hogy tudjuk, ez az elismerés elsősorban azoknak szól, akik oly sokat tettek *előttünk*, évtizedeken át, folyóiratunk megjelenéséért és fejlődéséért. Nekik kívántam örömet szerezni, az ő munkájuknak akarok tiszteletet adni, amikor soron kívül hírt adok a MTESZ főtítkár elismerő megemlékezéséről.